

Patent dodatkowy
do patentu

Kl. 76 c, 10/05

Zgłoszono: 07.XI.1967 (P 123 436)

Pierwszeństwo:

MKP D 02 g 1/00

Opublikowano: 20.VIII.1970

UKD

Współtwórcy wynalazku: Leszek Ostrowski, Ryszard Jarniewicz

Właściciel patentu: Toruńska Przędzalnia Czesankowa, Toruń (Polska)

Pękołapacz do przędzy

1

Wynalazek dotyczy pękołapacza stosowanego w przewijarkach przędzy do usuwania zgrubień przędzy. Znane są dwa rodzaje pękołapaczy mechanicznych: szczelinowe i grzebykowe.

Pękołapacz szczelinowy składa się z płytki metalowej z wyżłobioną szczeliną, przez którą przechodzi przędza. Pękołapacz grzebykowy składa się z metalowego pręta, w którym osadzone są igły.

Wspólną wadą tych pękołapaczy jest silne mechacenie się przędzy wskutek tarcia o krawędź szczeliny lub igły grzebienia.

Wadą tych pękołapaczy jest również brak regulacji szerokości szczeliny lub podziałki igieł grzebienia. Zmiana grubości przerabianej przędzy wymaga wymontowania pękołapacza i założenie innego o odpowiedniej szerokości szczeliny lub odpowiedniej podziałce igieł, co wiąże się z postojem maszyny.

Wadą pękołapacza szczelinowego jest również to, że przy przeciąganiu przędzy przez szczelinę, ponieważ nie jest ona od razu zrywana, następuje na długim odcinku przewężenie przędzy.

Celem wynalazku jest usunięcie tych wad czyli zapewnienie usuwania zgrubień przędzy bez jej mechacenia. Aby osiągnąć ten cel wytyczono sobie zadanie opracowania pękołapacza o nieskomplikowanej budowie, który zapewni otrzymanie przędzy o optymalnej równomierności grubości.

2

Zgodnie z wytyczonym zadaniem usuwanie okresowych zgrubień przędzy bez jej mechacenia uzyskano dzięki temu, że przędza przechodzi przez szczelinę utworzoną między nieruchomą płytką a wahadłem, które składa się z ramienia i przymocowanej do niego wygiętej płytki. Promień krzywizny płytki jest większy od długości ramienia.

Dzięki temu przędza o określonej grubości może swobodnie przechodzić przez szczelinę, natomiast zgrubienie przędzy powoduje obrót wahadła wskutek czego przędza zostaje zakleszczona i w efekcie przecięta.

Pękołapacz według wynalazku nie posiada ostrych krawędzi dzięki czemu nie występuje zjawisko mechacenia się przechodzącej przez szczelinę przędzy.

Przedmiot wynalazku jest uwidoczniony w przykładzie wykonania na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia pękołapacz w widoku z przodu, a fig. 2 pękołapacz w przekroju wzdłuż linii A—A na fig. 1.

Jak uwidoczniono na fig. 1 i 2 pękołapacz wahadłowy składa się z przytwierdzonej w sposób stały do maszyny podstawy 1, na której umocowana jest płytka 2 oraz z ramienia 5 przymocowanego do podstawy 1 za pomocą śruby 3. W wyżłobieniu ramienia 5 znajduje się oś 6 na której jest obrotowo umocowane ramię wahadła 7.

3

Do ramienia wahadła 7 jest przymocowana w sposób stały wygięta płytką 8. Utworzona pomiędzy płytką 8 a płytką 2 szczelina pozwala na swobodne przesuwanie się przędzy o określonej grubości.

Sprężyna 4 umocowana na śrubie 3 utrzymuje ramię 5 w żądanej odległości od podstawy 1 oraz umożliwia elastyczną pracę pękołapacza. Wielkość szczeliny między płytkami 2 i 8 reguluje się przy pomocy śruby 3.

4

Zastrzeżenia patentowe

1. Pękołapacz do przędzy **znamienny tym**, że posiada płytkę (2) oraz umieszczone nad nią wahadło składające się z ramienia (7) i płytki (8), przy czym odległość między płytką (2) a wahadłem jest regulowana.

2. Pękołapacz według zastrz. 1 **znamienny tym**, że promień krzywizny płytki (8) jest większy od długości ramienia (7).

przekrój A-A

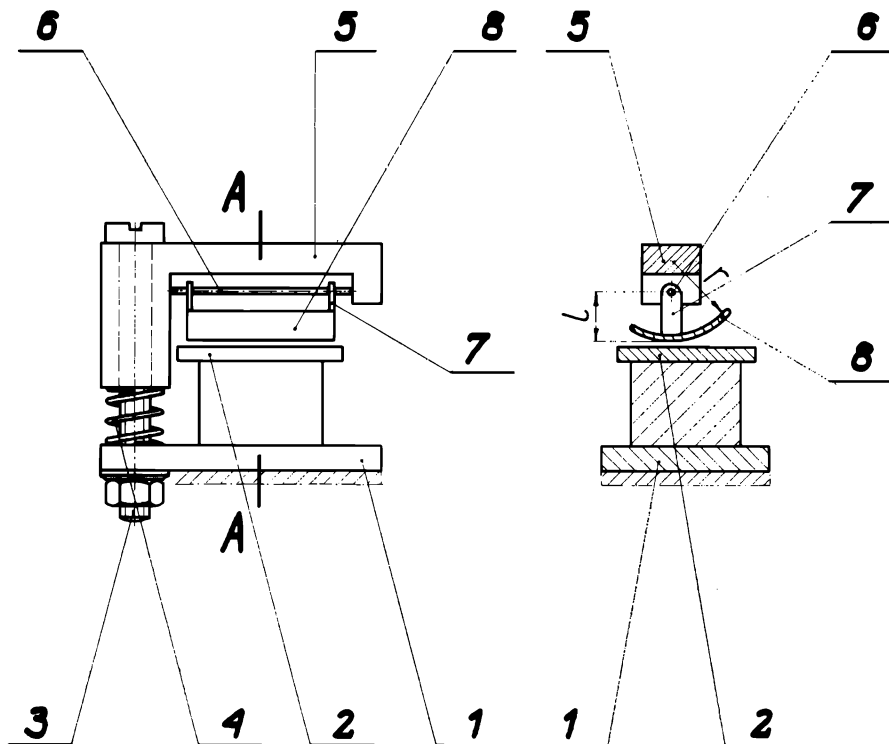

Fig.1

Fig.2